

Szeretet

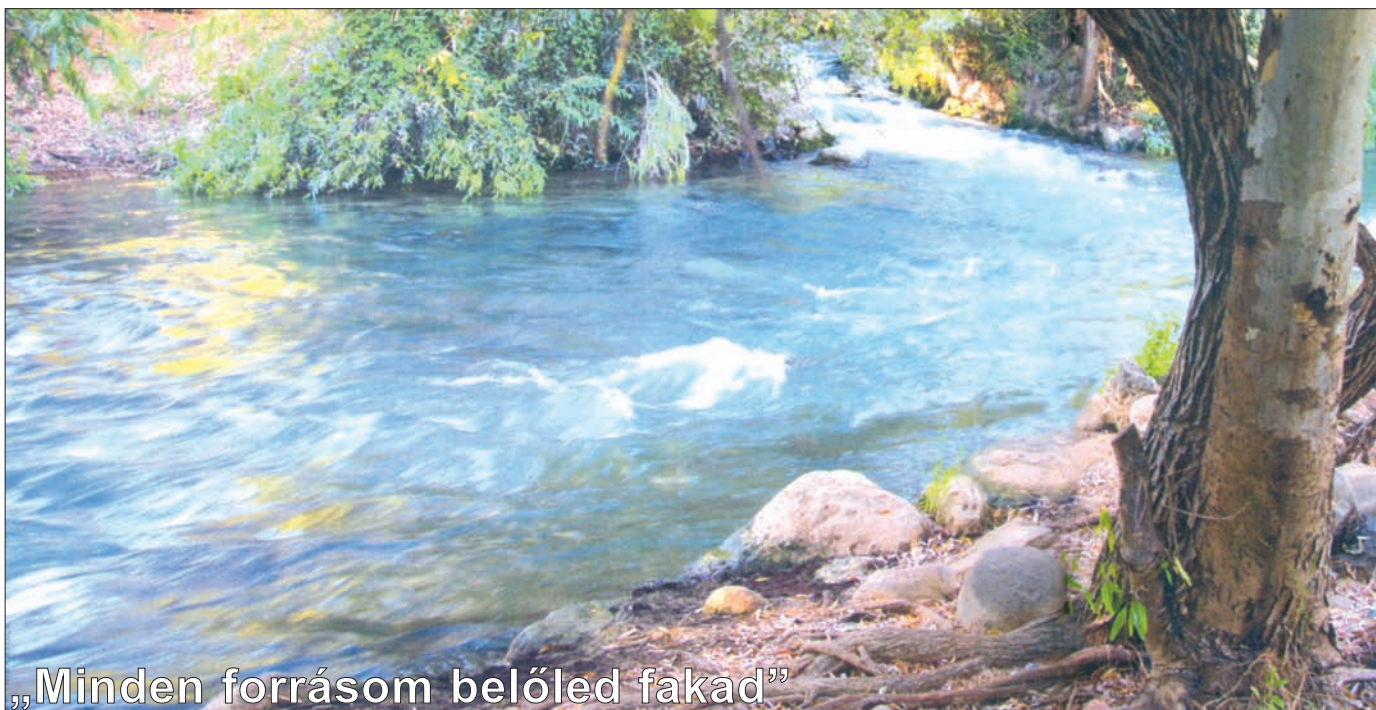
2015.
JÚLIUS
7. sz.

A ROMÁNIAI MAGYAR BAPTISTÁK LAPJA – ÚJ SOROZAT: XXVI. ÉVF. – ALAPÍTÁSI ÉV: 1921

Kulcsár Sándor ny. lp. (Észak-Amerika) az idei Kornya-díjas

A New York-i magyar baptista gyülekezet korábbi pásztora (a fotón középen) meghatott szavakkal fejezte ki köszönetét. A Magyar Baptista Világszövetség vezetőségének vajdasági tanácskozása alkalmából került sor az ünnepélyes eseményre a szabadkai új városházán. A fotón bal oldalt Pardi Félix Mabavisz-elnök és Papp János lp., a Magyarországi Baptista Egyház elnöke, jobb oldalt Herjeczki Géza detroiti lelkipásztor, az Észak-Amerikai Magyar Baptista Szövetség elnöke. (Tudósítás a 4. oldalon.)

„Minden forrásom belőled fakad”

A Jordán folyó. (Illusztráció a *Where Jesus walked*, 2014 kiadványból)

Víz – a Bibliában sokszor előfordul és különféle jelentéssel: kifejezi az öröm áradását, a fájdalmat, az Úr utáni vágyat, de a bűnbánatot is, vagy a békességet és az Úr hatalmát, nagyságát, valamint kegyelmét és gondviselését.

Nem nélkülözhetjük a vizet, sem Istent magát, aki az ember számára **az élő vizek forrása**. (Aktuális üzenet, 3. oldal.)

Választókongresszust tartottak román baptista testvéreink

Május 28-29. között lett megtartva a Román Baptista Unió választási kongresszusa Nagyváradon, az Emanuel baptista imaházban. A népes küldöttség az előttünk álló négy évre a következő testvéreket választotta meg az Unió elnökségébe: Viorel Iuga elnök (fotónkon), Ioan Ardelean főtitkár, Otniel Ioan Bunaciu missziói alelnök, Sami Tuțac pasztorális alelnök, Paul Negruț oktatási alelnök, Ilie Milutin főtitkár helyettes és Borzási Pál, aki hivatalból képviseli szövetségünket az Unióban. Isten áldása és kegyelme legyen az újonnan megválasztott vezetőkön, és az országunkban levő minden baptista közösségnek az Úr adjon lelki ébredést!

JÁNOS CSABA kommunikációs alelnök

Gondod legyen rá, hogy betöltsd a szolgálatot

Beszélgetés **Fűrész Szálasi Rudolf** (a *lenti* fotón) negyedéves, végzős teológiai hallgatóval.

□ Hogyan telt a mai napja?

(Június 3-án, szerdán beszélgettünk.)

– **FÜRÉSZES SZÁLASI RUDOLF:**

Vizsgáztam ma – nálunk, a magyar teológiai szemináriumban –, lelkipáncsdozásból, Giorgiov Adrián tanár testvérnél. Ezzel véget is értek a félévi vizsgák. Így tehát most már egyfajta megnyugvást érzek.

□ Az anyaintézménynél megtartották-e már a tanévzárót?

– Igen, pár nappal ezelőtt, május 30-án volt az évzáró az Emanuel Egyetem kápolnájában, ami vasárnap délután, az Emanuel gyülekezetben folytatódott ünnepélyes istentisztelettel. Különleges volt számunkra ez a ballagási alkalom, mivel az erdőszentgyörgyi gyülekezetből ketten vagyunk: Dézsi István és én. Összesen 117 diák végzett az idén az Emanuel egyetemen, ebből 10-en voltunk végzős teológiai hallgatók.

□ Mi következik ezután?

– A végső, az államvizsga vár még ránk, amire július 1-2-án kerül sor. Most erre készülünk és imádkozunk, hogy az Úr ebben a megmérettetésben is legyen velünk.

□ Hogyan tovább ősztől?

Amikor a jövőre gondolok, egy ifjúsági ének jut eszembe: „*Bár nem tudom, hogy mi vár még rám, de tudom, Te ott leszel.*” Egyelőre imádkozom, hogy az Úr mutassa meg és helyezzen oda, arra a szolgálati helyre, ahol Ő szeretne látni...

A négy év alatt még inkább megerősödött bennem az elhívás, amellyel elhívott az Úr a szolgálatba, ezért jó öbenne bízni. És jó tudni azt, hogy a megfelelő időben, a megfelelő helyre fog küldeni. Most ezért imádkozom, menyasszonyommal együtt.

□ Épp júliusban van a születésnapja, mit „hozott” otthonról?

– Igen, most júliusban van a születésnapom. Úgy indultam a teológiára, hogy Isten több igevers által a szívemre helyezte a szolgálatot. Különösen sokat mondó és figyelmeztető volt számomra a (Kol 4,17): „*Gondod legyen rá, hogy betöltsd azt a szolgálatot, amelyet az Úrtól kaptál.*”

Ez az igevers most is szívemben él. Tudom, hogy Isten teljes idejű szolgálatra hívott el, azért, hogy Neki szolgáljak. Magammal hoztam még otthonról a sok imatámogatást és báto-

rítást, amit szüleimtől és gyülekezetemtől kaptam.

□ A „tudomány”, a tanárok, diáktársak, a legációk gyülekezete – milyen volt ez a négy év?

– A teológiai évek különleges évek voltak számomra. Hálás vagyok Istennek ezért a négy évért. Áldás volt számomra itt lenni, tanulni, közösségekben lenni tanárokkal, diáktársakkal és gyülekezetekkel egyaránt. Sok mindenben formált az Úr az évek alatt.

Úgy gondolom, hogy ezek az évek nem csak a tudományok évei, hanem emberformáló évek is minden teológusnak. Az évközi legációk és az ünnepi legációs alkalmak betekintést adtak gyülekezetek életébe és működésébe, ami majd a jövőben igen hasznos lesz. Mivel kevesen vagyunk voltunk diákok, ezért mind a diáktársakkal, mind a tanárokkal kialakult egy személyes és bizalmas kapcsolat.

A tanulmányi években Isten még jobban a szívemre helyezte a szolgálatot. Szolgálni Neki – aki elhívott a megtérésre és a szolgálatra –, ez különleges feladat, amit csak imádkozva, és az Ő segítségével lehet végezni.

Kérdések: Szilágyi László

Hírfotó

DIPLOMAÁTADÓ AZ EMANUEL EGYETEMEN

A felvétel május 30-án készült,
az Emanuel Egyetem kápolnájában rendezett
diplomaátadó ünnepséget követően.

A képen balról jobbra: **Fűrész Szálasi Rudolf**,
dr. Giorgiov Adrián, a nagyváradi Magyar Baptista
Szeminárium dékánja és **Dézsi István** erdőszentgyörgyi
lelképásztor, aki korábban Kolozsváron végezte el a
teológiai szemináriumot, és tanulmányait kiegészítve most
kaphatta meg a végzős diplomát.

BILLY GRAHAM A SZOLGÁLATRÓL (forrás: Billy Graham in Quotes; Franklin Graham)

- Isten soha nem hív el valakit úgy, hogy ne képezné ki a szolgálatra (én ezt tudom tapasztalatból).
- Nézz szembe őszintén gyengeségeiddel és kérd Istent, segítsen legyőzni azokat, hogy hatékonyabban szolgálj az Urat.
- Isten ott akar használni, ahol épp most vagy. Naponta találkozol emberekkel, akik soha nem térnek be egy imaházba, vagy nem nyitnak ki egy Bibliát, viszont te Krisztusra mutathatsz, „híd” is lehetsz, amin Őhöz feljuthatnak.

Minden forrásom belőled fakad

Júliusban és augusztusban, a két legforróbb és legaszályosabb hónapban, délelőtti sorozatként – a Vezérfonal bibliai igéinek összeállítása szerint –, a víz témakörével foglalkozunk. Különös aktualitása van ennek a sorozatnak, mind az évszak, mind a megtapasztalt lelki élet szempontjából.

Gyermekkorom önfeledt lubickolásai idéződnek fel bennem, az érkező nyár fokozódó hevében, és sajnálom a mostani gyermekeket, akik sóvárogva nézik, hol is lehetne megmártózni a sekély, néhol alig bokáig érő vízben. Jelenlegi lakhelyünkön, a kertünk végében a Kalota-patak folydogál. Itt ott látni lehet, amint parányi halacska rajokban úszkálnak a vízben, árnyékos helyeket keresve. Miközben a patak szélén lekaszált fűvet gyűjtögetem, szinte hangosan is kimondom: milyen jó, hogy Isten kegyelmének bővizű árai nem apadnak el és ma is táplálják lelkünket.

A közismert francia író és pilóta, Antoine de Saint-Exupéry hagyta ránk a következő megállapítást: „Víz! Se ízéd nincs, se színed, se zamatod, nem lehet meghatározni téged, megízlelned, anélkül hogy megismernének. Nem szükséges vagy az életben: maga az élet vagy.”

...Valóban, létünk szempontjából óriási jelentősége van a víznek. Egészségünk érdekében naponta többször kell élnünk vele, hogy pótoljuk a szervezetünkben távozó mennyiséget. Alapvetően fontos az emésztéshez, vérkeringéshez, oxigénfelvételhez, a test hűtéséhez, az izmok összehúzódásához és a méregtelenítéshez. Testünk kb. 65 százalék vizet tartalmaz. Az izmok 75 százaléka, a csontok 20 %-a víz. A szervezetben minden vegyi

folyamat, elektromos jelenség vizes közegben megy végbe. A nem megfelelő minőségű és mennyiségű vízbevitel kiszáradást, a vér rögződését, az érfalak károsodását és bizonyos lelki zavarokat okozhat, hosszabb távon depressziós tüneteket is.

A Bibliában a legkülönbözőbb, olykor egymással ellentétes tartalmak és jelentések kötődnek a vízhez. Íme néhány, a teljesség igénye nélkül, hiszen a Bibliában legalább ezerszer fordul elő valamilyen formában:

- kifejezi a legnagyobb öröm áradását: „Minden forrásom belőled fakad” (Zsolt 87,7b, és a 98,7–8);

- érzékelteti a legnagyobb fájdalmat: „Mert kenyerem gyanánt van az én fohászkodásom, és sóhajtasaim ömlenek, mint habok” (Jób 3,24);

- hasonló a Bárány hangjához, akinek „szava olyan, mint a sok vizek zúgása” (Jel 1,15).

- kifejezi az Úr utáni vágyat: „Ahogyan a szarvas kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem! Isten után szomjazik lelkem, az élő Isten után: Mikor mehetek el, hogy megjelenjek Isten előtt?” (Zsolt 42,2–3);

- a bűnbánatot: „Patakként áradjon könnyed éjjel-nappal! Ne csillapodj le, ne nyugodjon meg a szemed! Kelj föl, jajgass az éjszakában, az örködések kezdetén! Önts ki szívedet, mint a vizet, az Úr színe előtt!” (JSir 2,18–19);

- a békességet: „Vajha figyelmeztél volna parancsolataimra! Olyan volna békességed, mint a folyóvíz, és igazságod, mint a tenger habjai” (Ézs 48,18);

- az Úr hatalmát és nagyságát: „A nagy vizek zúgásainál, a tengernek felséges morajlásánál felségesebb az Úr a magasságban” (Zsolt 93,4);

- Isten kegyelmét, gondviselését: „Bőven adtál esőt örökségedre, ó Isten, és a fáradtat megerősítetted” (Zsolt 68,10);

Fizikai és lelki életünk legfőbb eleme tehát a víz, nem nélkülözhetjük: sem a H₂O-t, sem pedig Istent magát, aki minden ember számára az „élő vizek forrása” (Jer 2:13).

Fokozódó ukrainai válság, NATO repülőgépek és hadihajók érkezése, az Iszlám Állam terrorcselekményei, a homoszexualitás elfogadtatásának erőszakos előrenyomulása, korrupciós botrányok, Ebola-vírus, árvizek és jégverések – csak néhány azok közül a hírek közül, amelyek áradnak felénk a médiákon keresztül. Ebben a közegben fogadjuk el az Úr Jézus hívását és ígéretét: „Ha valaki szomjúhozik, jöjjön én hozzám, és igyék. A ki hisz én

bennem, amint az írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből” (Jn 7,37–38).

OLÁH LAJOS lp.,
Kalotaszentkirály

MABAVISZ találkozó a Vajdaságban

Két év múlva, Debrecenben lesz a magyar baptisták soron következő világtalálkozója – a határozatot a Magyar Baptista Világszövetsége Szerbiában tartott idei tanácskozásán hozta meg.

A találkozó alkalmából nyitották meg Kishegyesen az új imaházat; Szabadkán átadták a Kornya-díjat; a régi városháza dísztermében záró evangélizációs összejevetelt tartottak.

(A mellékelt fotó Pacséron készült, a kezdő élménybeszámolóról.)

A Magyar Baptisták Világszövetsége 2015 május 15. és 17-e között tartotta idei ülését, a szerbiai Vajdaságban. A találkozón élménybeszámolók hangzottak el a különböző országok magyar gyülekezeteiben zajló missziós munkáról. A megbeszélésen többek között két fontos döntés is született a jövőt illetően.

Világtalálkozó Debrecenben

2017-ben Magyarországon, Debrecenben lesz az újabb világtalálkozó megrendezve. A másik döntés a főtitkári tisztség megújításáról szólt. Kovács József főtitkár mandátuma lejárt, így választásra került sor és Durkó Istvánt a Magyarországi Baptista Egyház missziói igazgatóját bízták meg ezzel a szolgálattal.

Imaház-megnyitó és díjátadás

A MABAVISZ találkozó résztvevői Kishegyesre is ellátogattak, ahol imaház átadásra került sor. Itt Papp János MABAVISZ alelnök lendületes igehirdetésében további misszióra buzdította a nagy számú hallgatóságot. Emberek álltak az ajtóban, az előtérben, és volt, aki nem fért be az új imaházba. A vajdasági misszió egy

A MABAVISZ korábbi és jelenlegi elnöke, valamint az alelnök a leköszönő és az új főtitkárral: Kovács József (balról), Herjeczki Géza, Pardi Félix, Papp János és Durkó István.

jelentős állomása volt ez az esemény.

A MABAVISZ 2010-ben alapította a Kornya díjat, hogy kitüntesse a Kárpát-medence területén és a szörványban fáradozó kiemelkedő és példamutató magyar baptista missziómunkásokat. Ez évben a Kornya-díj átadására a Szabadkai új városházán került sor, ahol a MABAVISZ vezetői Kulcsár Sándor lelkipásztornak adták át a díjat, aki meghatódottan fejezte ki a köszönetét.

Szabadkán evangélizáció

Záró eseményként Szabadkán, a régi városháza dísztermében került megrendezésre a Szegedi Gospel Kórus koncertje, ahol Pardi Félix MABAVISZ-elnök hirdette az igét a jelentős számú hallgatóság előtt.

A MABAVISZ találkozó kiemelt vendége volt Toma Magda az Európai Baptista Szövetség képviselőjében. Toma Magda, a Horvát Baptista Szövetség elnöke, aki üdvözlést adott át és bemutatta az EBF munkáját.

Köszönet a vendéglátóknak

A MABAVISZ továbbra is fontos küldetésének tartja, hogy támogassa a magyar nyelvű baptista lelkipásztorkat, missziómunkásokat és gyülekezeteket. Ebben a küldetésben a Vajdaságban megrendezett találkozó egy újabb előrelépés volt.

Köszönet illeti a házigazdák két vezetőjét Nyúl Zoltánt és Nagy Tibort, valamint a vajdasági baptista testvéreinket, akik nagyszerű vendéglátók voltak.

DURKÓ ISTVÁN
MABAVISZ-főtitkár

Az erdélyi küldöttség a MABAVISZ vajdasági tanácskozásán: Borzási Pál, az erdélyi szövetség főtitkára, Pardi Félix elnök, Kovács József korábbi főtitkár és Albert István Zsolt, az RMBGYSZ főtitkárhelyettese.

Tanítani és nevelni: kiváltság és felelősség

Ez volt a mottója a Vasárnapi Iskolai Szövetség választó konferenciájának, május 9-én, Zilahon.

A körülbelül 100 résztvevőt Pardi Felix helybeli lelkipásztor köszöntötte, majd Szűcs Attila és Elekes Sámuel buzdította imára a gyerektanítókat. Hálát adtunk az eltelt 25 évért, amióta a VISz megalakult hazánkban, a tanítókért, akik a kezdetekben kitarítottak, a sok áldásért, amit az évek alatt tapasztalhattunk. „Nagy áldás és nagy kihívás foglalkozni a gyerekekkel, de megéri!” – hangzott a következő biztatás az áhítat órájában.

Az igei üzenetet Kovács Barna GyEK munkás tolmácsolta: „A gyermekek éhesek a bibliai tanításokra is, a mi dolgunk a magvetés már gyermekkorban”. Példaként személyeket hozott fel a Bibliából, akik életéből látszik, hogy mit vetettek a szülők-tanítók gyermekük lelkébe. Egyik a gazdag ifjú, a „mintagyerek”, akinek lelkébe már gyermekkorban elvetették az Isten ígéje iránti vágyat és

szeretetet, ám a jó döntést nem tudta meghozni. Majd a vak és koldus Bartimeustól tanulhattuk meg, hogy nem esett kétségbe a helyzete miatt, hanem tudta kitől mit kell kérni. Kitől kell kenyeret kérni, és kitől azt, hogy lásson. Valaki mélységes hitet táplált a lelkébe, hogy a Dávid Fia meg tudja szabadítani. És ő nem adta fel, hanem felismerte a helyzetet, még az akadályok sem állíthatták meg. Majd elindult azon az úton, amelyen Jézus ment. Követni csak azon az úton lehet Jézust, ahol ő jár, és ezt az utat kell bemutatni a gyerekeknek is.

Az igei üzenet után következett a leköszönő vezetőség beszámolója. Pardi Matild elnök mutatta be néhány képben az eltelt 25 évet, azokat a személyeket akik vállalták és végezték hűséggel a szolgálatot, valamint az eltelt négy év eseményeit, a programokat, táborokat, konferenciákat, kiadványokat, amelyeket Isten kegyelméből

szervezhettünk. Majd Sallai Mária leköszönő titkár mondta el, hogy minden egyes eseményben láthattuk a fentről jövő áldást. Ezt követte Czobor Ibolya pénztáros beszámolója, majd Szőke Réka, a Harmatcseppek szerkesztője számolt be röviden a gyermeklap helyzetéről.

Borzási Pál lónai lelkipásztor vezetésével történt meg a Vasárnapi Iskolai Szövetség vezetőségének a megválasztása. A hat körzeti felelősei közül választották meg a résztvevők a VISz elnökét és titkárát a következő évre.

A Vasárnapi Iskolai Szövetség új elnöke Boros Emília bánsági körzeti felelős, a titkár pedig Máté Imola székelyföldi körzeti felelős. A vezetőség másik öt tagja pedig Pardi Matild szilágysági körzeti felelős, Borzási Anna kolozsvári körzeti felelős, Gergely Annamária bihari körzeti felelős, Bogya Emese szatmár-bányai körzeti felelős, valamint Szőke Réka a Harmatcseppek szerkesztője.

A záró üzenetet Borzási Pál lp. mondta el az 1Tessz 5:12-17 alapján, felhívva a figyelmünket arra, hogy becsüljük meg és tiszteljük elöljáróinkat, amire a gyermekeket is meg kell tanítani. Tanítsunk minden gyermeket a neki megfelelő módon, amit akkor tudunk legjobban végezni, ha figyelünk Isten vezetésére.

Istenünk áldása kísérje az újonnan megválasztott vezetőség munkáját, és adjon nekik bölcsességet és örömet a feladatok végzésében, hogy a felelősség mellett a kiváltságot is lássák és érezzék minden egyes alkalommal, mikor a gyermekekért munkálkodnak.

SÍPOS SAROLTA

Együtt a VISz régi és új vezetősége (első sor, balról jobbra): Máté Imola, Boros Emília, Pardi Matild, Gergely Annamária; második sor: Borzási Anna, Szőke Réka, Czobor Ibolya, Sallai Mária, Sipos Sarolta, Bogya Emese.

Baptista egyháztörténészek tanácskozása

A magyarországi és erdélyi baptisták összevont történelmi bizottsági ülését május 12-én tartottuk a magyar reformáció fellegvárában, a Debreceni Református Hittudományi Egyetem „Kálvin termében”. A történelmi falak méltó helyszínt biztosítottak tanácskozásunk témáihoz.

Igei köszöntés után örömmel vettük kezünkbe a bizottságunk gondozásában megjelent „Anabaptista reformátorok nyomában” c. legfrissebb kiadványunkat, ami egyházunk történelmi eseményeit feldolgozó „Emléklapok” sorozat 9. száma alatt jelent meg Dr. Mészáros Kálmán bizottsági elnök szerkesztésében. A színes fényképekkel illusztrált tanulmánygyűjtemény a 490 esztendővel ezelőtt hazánkba érkező anabaptista hitelödeink küzdelmes, ugartörő munkájának állít emléket.

Az ünnepélyes könyvátadón megköszöntük a debreceni gyülekezet oszlopos tagjaiként ismert Karancsi János és felesége, Erika áldozatkészségét, akik a kiadványt megjelentető PharmaPrint nyomda munkálatainak teljes költségét magukra vállalták.

A bizottsági megbeszélés súlyponti kérdése volt a reformáció 500. jubileumi esztendejére való fölkészülés. Ennek kapcsán az összevont történelmi bizottság erdélyi és magyarországi tagjai beszámoltak az eddigi kutatásaikról, nyomtatásban megjelent kiadványaikról, javaslatokat, terveket fogalmaztak meg a következő esztendőkre.

Bereczki Lajos, teológiánk rektor-helyettese és bizottságunk titkára felvetette, hogy össze kellene állítanunk egy vándorkiállítást, amit el lehet vinni a gyülekezetekbe és az iskolákba. Novellapályázatot lehetne kiírni anabaptista, illetve baptista

kiemelkedő személyek életének irodalmi eszközökkel történő bemutatására. Készülhetne vetélkedő a baptista iskolák számára. Szükség volna egy, az anabaptista és baptista hithősökről szóló hittankönyvszerű kötet megjelentetése.

Bizottságunk elnöke, Mészáros Kálmán szorgalmazta, hogy mielőbb adjunk ki egy, a közösségünk múltját olvasmányosabban bemutató könyvet „A baptisták eredete, története és tanítása” címmel. Ezt bővíthetnénk a határon túli hittestvéreink missziós múltját és jelenét összefoglaló munkával, „Baptisták a Kárpát-medencében” témával. Hasznos lenne egy leporelló jellegű képes ismertetőt készíteni „Baptista hithősök a történelemben” címmel. Javasolta még, hogy a jövőben is szervezzünk több tanulmányutat anabaptista-baptista helyszínekkel. Magyarországi, ausztriai, felvidéki, erdélyi utakat is szervezhetnénk, de akár a reformáció nemzetközi útvonalát követve Svájcba, vagy Németországba, sőt Angliába is kijuthatnánk. A tanulmányutaknak lelkipásztorok, gyülekezeti munkások, teológiai hallgatók, baptista iskolák diákjai, érdeklődő gyülekezeti tagok lehetnének elő sorban a részesei.

Ennek kapcsán számolt be arról, hogy baptista történészként a közelmúltban részt vehetett Németországban egy „Luther nyomában” címmel meghirdetett felekezeti közti tanulmányúton és hitmélyítő konferencián, ahol

ezzel kapcsolatban sok hasznosítható tapasztalatot szerzett...

Kiss Lehel, az erdélyi történelmi bizottság elnöke azokat a jubileumi eseményeket, helyszíneket, személyeket vette sorba, akikről a közeljövőben szeretnénk megemlékezni. Erről a baptista sajtót is rendszeresen tájékoztatni fogja. Megerősítette, hogy a 2017-es esztendő legyen „Kornya Mihály emlékéve” aki a magyar baptista misszió legkiemelkedőbb egyénisége volt a századfordulón.

Borzási István több, történelmi tárgyú, nyomtatásban is megjelent könyvét hozta magával. Fontosnak tartja az erdélyi gyülekezetek missziótörténetének a mielőbbi feldolgozását. Tervezi az erdélyi baptisták teljes ívű történelmének a kiadását, benne az ének-zenei mozgalom ismeretetésével.

Kovács József az erdélyi baptisták '60-as években átélt ébredési mozgalmáról ad körképet szemtanúk hiteles beszámolóit felhasználva. Ezen kívül a nagy reformátorok munkásságát és tanítását szeretné elemezni baptista szempontok alapján.

Kelemen Sándor a Kornya-örökség részleteit kutatja és dolgozza fel folyamatosan, amiről a baptista egyházi lapokban ad rendszeresen számot. Kiss Zoltán ugyancsak a Kornya-hagyaték elkötelezett ápolója.

Végül Mészáros Kornél, egyházunk főtitkára ismertette a Parlamentben megalakult Reformációs Emlékbizottság eddigi tevékenységét és jövőbeni terveit, melyben a baptisták is helyet kaptak. A bizottsági ülés helyszínének előkészítésében és a tanácskozás zökkenőmentes lebonyolításában Bacsó Benjámín helyi lelkipásztor is aktívan részt vett, amit utólag is köszönünk.

Az ülés után még egy rövid látogatást is tehettünk a „Kálvinista Róma” főterén álló, gyönyörűen felújított református Nagytemplomban és kilátóvá alakított tornyában. Innen nemcsak Debrecen városára, de közösen végzendő missziómunkánk reményteljes jövőjére is látást nyerhettünk...

DR. MÉSZÁROS KÁLMÁN

Baptista egyháztörténészek a Kálvin teremben: Kelemen Sándor (balról), Bereczki Lajos, Kovács József, Kiss Lehel, Mészáros Kálmán, Borzási István és Kiss Zoltán.

Százötven éve született idős Molnár Károly

Buzgón végezte a missziómunkát Aradon és annak környékén. Számos gyülekezet megalakulásában használta őt fel az Úr Temes és Krassó-Szörény megyékben. 1926-tól úttörő bibliaárusként szolgált; eljutott a Zsil-völgyébe, ahol hat településen működött magyar nyelvű baptista gyülekezet. Az 1933-ban létrejött Aradi Magyar Baptista Hitközség első elnöke volt.

Amikor hívő emberekként a múltba tekintünk, és rég eltávozott elődeink alakját próbáljuk felidézni különböző módokon, isteni parancsot teljesítünk. Mert Ő maga kéri, hogy emlékezzünk előljáróinkra, akik hirdették nekünk az igét, hogy ezáltal rácsodálkozzunk a kegyelemnek a régi időkben is megmutatkozó szépségére és hatalmára.

A lelkiekben való gazdagodásunk eszközeinek nagy tárházában tehát ott a múltba tekintés sok-sok lehetősége – és akik ezekkel a lehetőségekkel élnek, mindinkább átélői, hirdetői és munkálói lesznek a megújulásnak. Emlékezésünk ezért sosem öncélú, és nem is merül ki csupán adatok halmozásában, hanem elsősorban dicsőítése Annak, aki tegnap, ma és mindörökké ugyanaz, és aki mindig javára fordít mindent a benne hívőnek.

Habár ma talán senki sincs már, aki idős Molnár Károly testvér alakjára, hangjára emlékezne, az ő személyét próbáljuk most felidézni abból az alkalomból, hogy idén százötven esztendeje parancsolta őt Istenünk a földre születni. Kevés adat maradt fenn róla, de ez a kevés is elég ahhoz, hogy életéért, munkásságáért Urunk iránti hálára kötelezzünk.

1865. július 15-én látta meg a napvilágot Gyulaváriban, de élete nagy részét a temesi Bánságban töltötte. Bemerítkezésére 1894-ben került sor a nagyszalontai Tóth Mihály által. Ekkor már három esztendő volt kicsi fia, aki később ifjú Molnár Károly (1891-1962) néven szintén közismert vezető egyénisége és irodalomszerzője, költője lett az erdélyi magyar baptista közösségnek.

Aradra való költözését követően idős Molnár Károly buzgón végezte a missziómunkát a városban és annak környékén. Számos gyülekezet megalakulásában használta őt fel az Úr nem csupán Temes, hanem Krassó-Szörény megyében is.

1926-tól úttörő bibliaárusként végezte a szolgálatot, és eljutott a Zsil-völgyébe, ahol – mára sajnos csak szép adatként könyvelhetjük el – hat helységben működött magyar nyelvű baptista gyülekezet: Aninósza, Petruzsény, Petrilla, Lónya, Vulkán és Lupény településeken. Az aradi körzet missziómunkája ilyen távoli helyekre is kiterjedt a huszas években. Az

egész Zsil-völgyét átfogó magyar missziómunkában a körzeti prédikátori szolgálatra kirendelt idős Molnár Károly mellett Papp Károly testvér is jelentős mértékben kivette a részét.

1933-ban idős Molnár Károlyt az azévben alakult Aradi Magyar Baptista Hitközség elnöki tisztségével bízzák meg – fia irányításával ebben az esztendőben jött létre a Temesvári Baptista Irodalmi Társaság, és indult áldásos útjára Az Üdv Üzenete c. lap.

A bécsi döntést követően (1940) a gyülekezeti tagok közül sokan a

Magyarországhoz visszakerült Észak-Erdélybe költöztek. A gyülekezetek megszűnéséhez emellett az evangéliumi közösségek ellen indított állami „hadjáratok” is hozzájárultak Dél-Erdélyben.

Idős Molnár Károly ezt már nem érthette meg, mert sok-sok utazásban, ügyintézésben, teherhordozásban megfáradt teste 1934. szeptember 5-én végleg megpihent. Aradon temették el.

A Zsil-völgyében később csak a lupényi magyar baptista közösség kelhetett életre. A munka mégsem volt hiábavaló, hiszen az évek során halhatatlan lelkek nyertek bűnbocsánatot, örök üdvösséget; hívők sokasága gyarapodhatott az ige ismeretében és gazdagodhatott a testvéri közösség által.

Idős Molnár Károly testvér munkássága – az óceánon átívelően folytatódva fián keresztül is – szerves része lett Isten országa építésének, melynek számunkra különösen kedves részletét úgy nevezzük: magyar baptista misszió.

KISS LEHEL lp., Szamosújvár

(Cikkírónk az erdélyi magyar baptista történelmi bizottság elnöke.)

BEMERÍTÉS

Szamosújvár – Május 24-én két személy bemerítkezésére került sor Szamosújváron. Igehirdetéssel Nagy F. István szolgált az ApCsel 2:14; 36-41 alapján.

A képen balról jobbra: Gönczi Zsolt, Kiss Lehel lp., Takács Attila, Nagy F. István lp.

Lelkipásztor-avatás Kovásznán

Fáradhatatlanul városunkban

Különleges napra ébredt május 10-én, vasárnap reggel a kisváros magyar ajkú gyülekezete. Istenünk gondviselő kegyelmét ünnepelhettük, mivel rátekintett gyülekezetünkre, és Vajda Miklós testvér személyében rendelt pásztor a számunkra. E gondoskodás csomagjába az is beletartozott, hogy nem kellett sokáig pásztor nélkül lennünk, előző lelkipásztorunk búcsúztatása és Miklós testvérék ideköltözése között egy év telt el.

Az avatóbizottság kérdéseire Vajda Miklós tv. az igéből nyert bölcsesség által válaszolt, felolvassa az ApCsel 13:2-3-at. A kézrátételes imák után a testvériség ajkáról felcsendült a „Te áldjad meg” című ének.

A délelőtti összejövetel hátralevő idejében köszöntések hangzottak el.

Fejér Sándor testvér a Jn 13:34-35 alapján a szeretet parancsolatának betartását hangsúlyozta.

Budai Evódia testvérnő Eszter személyét választotta az igéből, akit a

Orbán Lajos református lelkész, a Kovászna-vajnafalvi gyülekezetből, az 1Tim 1:13 alapján a fénykedés szükségességét emelte ki.

A délelőtti alkalom befejezése után közös ebédünket fogyaszthattuk el egy közeli vendéglőben.

Délután az ünnepség Vajda Miklós lelkipásztor testvér szolgálatával kezdődött, aki a Hab 2:1-4 igeverseit olvasta fel, beszélve az Úr szolgájának magatartásáról, aki vigyázva áll az őrhelyén, az Úr által kijelölt helyen, türelmesen várva Isten üzenetére és a tőle jövő látásra.

Köszöntések újabb sora következett: Rusz Sándor testvér Gernyeszegről (lelkipásztorunk teológiai évfolyamtársa volt) a 2Krn 18:13-al, János Mónika testvérnő Nagybányáról a Szeretet-himnusszal, Dóczi Csenge testvérnő Sepsiszentgyörgyről a 1Thessz 1:2-4-gyel, Veress Bálint tv. Kézdivásárhelyről a Jn 14:26-27 igéivel köszöntötte a Vajda házaspárt, Isten áldását és szeretetének megtapasztalását kívánva szolgálatukra. Időközben sor került a gernyeszegi és kovásznai fiatalok szolgálatára is.

Tóth Róbert lp, Miklós testvér egykori évfolyamtársa a Jn 12:26-ot olvasta fel, három gondolatot emelve ki: 1) a lelkipásztor mindig tudatában van annak, hogy nem magánvállalkozást folytat, hanem küldetésben jár; 2) teljes szívéből tisztelnie kell azt, aki küldte, szeretnie kell azokat, akikhez küldte és mindig csak azt teheti, amit a megbízója parancsol; 3) erre a munkára embert csak Isten Szentlelke tehet képessé, ezért minden eredményért egyedül Istené a dicsőség.

Az igei szolgálatot, a Mk 6:6-13 alapján Tóth Attila szászrégeni lelkipásztor tartotta. Testvérünk rámutatott arra, hogy minden hívő embernek van küldetése, és szükséges jelen lennünk a körülöttünk élő emberek életében, elvégezve a ránk bízott munkát.

Aldott alkalmunk lehetett az Úr jelenlétében, akinek a gondviselésére szeretnénk bízni magunkat ezután még jobban. Hordozzuk imában pásztor testvérünk életét, hogy mindinkább megerősödjön az ő elhívásában és fáradhatatlanul végezhesse szolgálatát városunkban.

ZÁGONI JÁNOS

Az avató lelkipásztorok: Budai Lajos (balról), János Csaba, Dóczi Tibor és Tóth Attila.

Öröm- és hálaadó ünnepünket közösen tartottuk a körzet és a térség gyülekezeteiből, valamint a városból érkezettekkel. Szép számban érkeztek testvérek Sepsiszentgyörgyről, Csernátomból, Kézdivásárhelyről valamint Gernyeszegről, ahonnan új lelkipásztorunkat is kaphattuk.

Az ünnepélyt imaórával kezdtük, Fejér Sándor gyülekezeti vén a Jn 1:1-17 alapján buzdított imára, Tóth Róbert vajdahunyadi lelkipásztor a Jn 9:4 és 1Kor 15:58 szerint. Az ígét Budai Lajos lp., a szövetség alelnöke, az ApCsel 20:15-24-ből hirdette, Pál apostol szolgálattelvő jellemére mutatva rá: alázattal szolgált (19.v.); bátorsággal (20.v.), a bizonyágtétele hiteles volt (21.v.) és elszántság jellemezte őt (24.v.)

női szolgálat hiteles példaként mutatott be, akinek az életére jellemző volt a böjt és közbenjárás.

Sântoiu Viorel lp., aki 15 éve lelkipásztora a város román ajkú baptista gyülekezetének 1 Tim 6:11-14 alapján köszöntötte új szolgatársát, rámutatva a pásztori munka nehézségére, de szépségére is.

Az alkalmon jelen volt és köszöntőt mondott Rákosi Károly tiszteletes, Gernyeszeg egykori református lelkésze.

Körzetünk korábbi pásztor, János Csaba tv. Nagybányáról, köszöntése alapjaként az ApCsel 20:28-at választotta. Szolgálatában említett tíz, a lelkipásztorokkal kapcsolatos – Luther Márton által megfogalmazott – elvárás.

Karmesterképző Kolozsvárott

Szóljon az Isten-dicséret egyre szebben

Hálát adunk az Úrnak, hogy az elmúlt két évben karmesterképző tanfolyamot tarthattunk Kolozsváron. A tanfolyam tanára Bokor Barnabás karnagy testvér volt Nagyváradról, a karmesterjelöltek pedig, számban ötön Magyarlónáról és Kolozsvárról voltak. Általában havi rendszerességgel egy-egy hétvégét arra szántak testvéreink, hogy zeneelméleti, összhangzattani, zenepedagógiai és vezénylési elemeket sajátítsanak el és gyakoroljanak be.

Komoly munkát és odaszánást tapasztaltunk a Barna bácsi részéről, aki sokrétű feladatai mellett erre is időt szánt, mindig pozitív hozzáállást sugallva számunkra. Dicséretes a tanulók részéről is, hogy kitartóan felkészültek az Úrnak való szolgálatra. Az utolsó két hónapban a képzésben a gyülekezet énekkara is szeretettel közreműködött a vezénylés gyakorlásában.

A képzés osztályvizsgájára április 25-én került sor, míg 26-án, vasárnap délután az új karmesterek a gyülekezet előtt is bemutatkoztak és átvehették diplomájukat a kurzus sikeres elvégzéséről – ahogy Barna bácsi mondta,

Tóth Ferenc (balról), Vincze Beáta, Bokor Barnabás, Márton Andrea és Benedek Jenő.

vezénylési jogosítványt (diplomát): Márton Andrea és Benedek Jenő testvérek Magyarlónáról, valamint Vincze Beáta és Tóth Ferenc testvérek Kolozsvárról.

Hisszük, hogy beteljesedik ezáltal is az ige: *amiket tőlem hallottál bízd hív emberekre, akik a mások tanítására is alkalmasak lesznek* (2Tim 2,2). Célunk: szóljon az Isten-dicséret egyre szebben, és zengjen az Úrnak énekünk, mert megtapasztaltuk, hogy jó dolog

dicsérni az Urat és éneket mondani a te nevednek, ó Felséges! (Zsolt 92,2)

Köszönetet mondunk Bokor testvérnek áldozatáért és szeretetteljes szolgálataért, kívánunk sok lelki és fizikai erőt a továbbiakban; az új karmestereket köszöntjük a szolgálatban és áldja meg Urunk őket szentséggel, bölcsességgel és kitartással munkájukban Isten országa javára.

Minden lélek dicsérje az Urat!

(KJV)

A szeretet a legkülönlegesebb út

Május 5-6-án, tartottuk a tavaszi munkatársi konferenciát a Keresztyén Cigánymisszió Alapítvány és a Fundatia Gipsy Mission Romania munkatársai részére, a Debrecen melletti Dorcas Centerben. A programot Dan László KCA-elnök vezette, és tájékoztatót az alapítványok által támogatott munkákról, feladatokról. Kovács József, az FGMR új munkatársa előadásokat tartott a felnőttoktatás helyzetéről és a jövőbeni lehetőségekről. Filep Szilárd FGMR-elnök ismertette a gyermekoktatási program helyzetét és céljait.

Kőszegi Dániel alapító testvér az árvamisszióval kapcsolatos eddigi lépésekről és a jövőbeni irányokról tájékoztatót.

Összeállítottuk a nyár missziós programját, már a pünkösti hétvégén elindult útjára a missziós sátor, és minden héten, hétvégén újabb és újabb helyszínen kerül felállításra, hogy evangélizációk, bemerítések helyszínéül szolgáljon.

Megható volt, amikor négy munkatársunk: Albert Zsolt, Gábor Ruppi, Gombos Miklós és Nagy Kornél bizonyosságot tettek a misszióban meg-

tapasztalt áldásokról. A beszámolókat követően úrvacsorai közösségben vehettünk részt, igei üzenetet Pardi Felix lp., a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetségének elnöke mondott, amelyben hangsúlyozta: a szeretet a legkülönlegesebb út, a legértékesebb ajándék.

A szeretet összekapcsoló erejét éltük át a konferencián. Hálások vagyunk az áldott légkörért, az előadásokért, az éjszakába nyúló testvéri beszélgetésekért, együtt imádkozásokért. Lélekben megerősödve térhetünk vissza a missziómezőre. (D.L.)

Krisztus nevében és a Lélek ereje által

Július 22-26. között zajlik a Baptista Világszövetség konferenciája a dél-afrikai köztársasági Durban-ban. Ötévente tartanak ilyen világtalálkozót, ez a mostani a 21. A legelső Londonban volt 110 évvel ezelőtt, 1905. júliusában, akkor indult el a hét földrész baptista szövetségeinek közös szervezete.

Elnöki megnyitó a Baptista Világszövetség első kongresszusán, Londonban, 1905. július 12-én.

Egy rövid, udvarias és szellemes bevezető után a Világszövetség első elnöke, a 79 éves Alexander MacLaine ezeket mondta:

Miért vagyunk itt? Azért, hogy felekezetünk erejét dicsőítsük? Hogy örömmel tekintsünk egymás szemébe, és érdeklődjünk testvéreink hogyan éltek felől? Hogy megmutassuk a világnak, hogy kik vagyunk és mik a céljaink? Igen, mindezekért is, hiszen helyes és szükséges ez, s a kongresszus ezen a téren is hasznos lesz. Vagy azért, hogy módszereinket összehasonlítsuk, hogy tanuljunk egymástól? Igen.

Kedves testvéreim, amikor az ember a szolgálata vége felé közeledik, s egyre közelebb jut ahhoz, hogy megpihenjen – az összefüggések valahogy megváltoznak. Vannak olyan dolgok, amelyek eddig nagyoknak tűntek, s most zsugorodni kezdenek, ugyanakkor olyan dolgok, amik a szolgálat és a gyakorlat során nem voltak olyan jelentőségteljesek, egyszerre szokatlan világossá és nagygyá válnak. Valahogy így, ha lehetséges a dolgok legmélyebb rétegét érintve szeretnék szolgálni nektek e néhány szóval. Arra kérlek benneteket, hogy emlékezzetek erre a két kristálytisztá frázisra, ami magában foglalja mindazt, amit mondani akarok: „Krisztus nevében” és „a Lélek által”.

Ez mindennek az alapja, sziklaszilárd fundamentuma. Minden rendben lesz, ha ez a két fogalom helyén van nálunk: kapcsolatunk az élő Krisztussal és a Szentlélekkel. Ennek hiányában azonban minden rossz lesz – gyülekezeteink legyenek bár ortodox, konzervatív, komoly, tanult vagy éppen korszerűen gondolkodó közösségek.

Elcsépett közhelyek ezek – mondod. Igen. És minden, ami nagy és igaz, közhely. És nincs olyan kopott közhely a keresztyén tanításban és életvitelben, ami ne törne fel erővel – némelyikünk számára nagyon is kellemetlen erővel –, és ne ragadna meg bennünket vaskarommal, ha egyszer igazán az életünk alapelvevé tennénk és gyakorlatilag is aszerint élnénk. Tehát ebben a néhány perces beszédemben nem szégyenlem, hogy elcsépett üzenettel álljak elétek, mert ez az üzenet az, ami a szervezetünk alapját képezi, és ami erőt és eredményességet ad munkánknak.

Krisztus nevében

Amikor erre az alkalomra gondoltam tegnap este, egy olyan ötletem támadt, amit bátorkodtam megosztani testvéreimmel, a kongresszus különböző alel-

nökeivel. Hálás vagyok azért, hogy mindannyian egyetértettek a gondolattal. És most el akarom mondani nektek is. Szeretném, ha nem lenne semmiféle félreértés az angliai és az amerikai nép előtt – akik előtt ha máskor nem is, de ma reflektorfénybe kerülünk –, hogy milyen kapcsolatban állunk mi a történelmi egyházal. Éppen ezért szeretném, ha ennek a kongresszusnak az első ténykedése hitünk hallható és egyhangú megvallása lenne. Azt gondolom, hogy egy megragadó és helyes cselekedet lenne, és egyúttal sok félreértést eloszlatna, sok rágalmozást megelőzne, ha mi itt és most, miközben a világ figyelemmel kísér bennünket, nem kényszerből, vagy önfegyelemzésből, hanem egyszerűen megvallva, hogy hol állunk és mit hiszünk, felállnánk és követve elnököket, elmondanánk együtt az Apostoli Hitvallást. Megteszitek? (Minden jelenlévő azonnal felállt, és lassan, megfontoltan elmondták dr. MacLaine után az egész Apostoli Hitvallást.)

A Lélek ereje által

Most pedig, testvéreim, hadd folytassam a második kikristályosodott mondatot, amit idéztem: „A Lélek ereje által”. A megújulás itt van a levegőben, hála Istennek érte. A mai keresztyén egyház jobban vágyakozik az után a magasabb szintű élet után, ami a Szentlélek bennünk lakozásából következik, mint valaha, és a keresztyén teológia követi a keresztyén tapasztalatot.

Az ósatyák és a keleti egyház figyelmét az Atya és a Fiú kapcsolatának tisztázására fordította, a középkori, a reformációs és a puritán mozgalmak figyelmüket elsősorban a váltságot szerző Krisztus személyére és munkájára. És elérkeztünk a tanításnak ahhoz az utolsó, nagy gondolatához – mert létezik egy Istentől eredő fejlődési folyamat, és azt gondolom, hogy a keresztyén egyház minden ágában érzékeli ennek elérkeztét –, melyet legjobban ez az ige fejez ki: „A Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől” (Róm 8,2). ✎

⇒ Örömmel várom azt az időt, amikor mind a keresztyén tanítás, mind a gyakorlati hívó élet területén sokkal nagyobb hangsúlyt nyer az élet, a szentség és az erő Lelkével való közösségünk. Azért imádkozom, hogy ez a konferencia is vigye közelebb testvériségünket az élet, az erő, a békesség és az alkalmassá létel egyetlen forrásához – az élő és égő Lélekhez, a szentség Lelkéhez.

Megújulásra várunk

Kedves barátaim, a megújulásnak bennünk kell elkezdődnie; a szolgálat-hoz való erő csak a második helyen következik, a megszentelődésünk, a személyiségünk megújulása után. Aki engedi, hogy Isten Lelke munkálkodjon az életében, és végezze amit akar, csak az várhatja el, hogy betöltse őt a Szentlélek és a tűz.

Ne vezesd félre magadat! Megújulásodnak, lelkipásztor társam, az ige-tanulmányaid során és a térdeiden kell elkezdődnie. A megújulásra neked van szükséged, a szolgálatra való tekintet nélkül. De ha egyszer megtanultuk, hogy miben van az erőnk, többé már soha nem leszünk olyan balgatók, hogy a saját erőnkben bízunk – különben elesünk, ahogy meg is érdemeljük. Milyen hosszú időbe telne, ha kalapáccsal és vésővel próbálnánk kivenni a terméskőből az ércet?! De vesd csak azt az égő kazánba, és hamarosan előtűnik a nemes fém – olvadtan, csillogón! Csak ha elmerülünk a tűzzel való keresztségben, akkor fogunk égni, mint „a bokor”, mely azért el nem ég. Nincs más titok, erő, vagy másféle forrás a keresztyén egyház, gyülekezet számára. Gyülekezetek szaporodhatnak ezerszeresen, módszereink működhetnek tökéletesen, de ha nem jön rá tűz, az áldozat nem fog elégni.

Kedves testvéreim,

ezen a reggelen ezt a néhány, szívemen fekvő egyszerű gondolatot kellett elmondanom nektek. Fogadjátok szeretettel egy idős embertől, akinek talán soha nem lesz még egy ilyen alkalma a bizonyágtételre. Aki, visszatekintve az Isten kegyelméből kapott szokatlanul hosszú szolgálatára – bár tudatában van hibáinak is –, ehhez a kettőhöz ragaszkodik, és szeretné figyelmeztetkedbe ajánlani, mint gyülekezeteink tartóoszlopát és sikereinek titkát: Krisztus nevében, a Lélek ereje által!

Fordította: **HERJECZKI GÉZA** főszerkesztő,
Evangeliumi Hírnök, 2005. június

OLÁH LAJOSNÉ

Nekünk szóló intés

1Kor 7:29-31

Szeretteim, az időnk rövid!
A híd közepén már áthaladtunk.
Az élet zavaros árja lassan
parthoz csendesedik alattunk.
Viharai orcánkra rótták
emlékül barázdáikat,
meggörbült ujjal, eres kézzel
szorítjuk a korlátokat.
Az ige int: ne legyen már több
háborúságunk e testben,
hiszen velünk volt és velünk lesz
nyomorúságunkban az Isten!

Szeretteim! Az időnk rövid!
Ha néha ejtünk is itt könnyeket,
felejtjük el, mintha nem volna,
tegyük le lassanként a terheket!
Akik vesznek, mintha nem
vennének,
s nem volna övük semmi sem,
és akik élnek, mintha nem élnének,
mint akik átutazók ideleln.
Mert e világnak ábrázatja
elmúlik, s vele minden árnyék,
vár ránk a fény, vár ránk az Isten,
s a *túlsó parton* az örök hajlék.

1983.III.

Este...

Szép júliusi este van.
Telt szérűk illata suhan.
A kert fái közt susogva jár a szél,
a szívek húrján Isten ujjá zenél.
Lent teríti szárnyát az éj.
Fent milliónyi messzi fény
ragyog, sziporkázik... s amint nézem én,
a sok kis csillag nő, s megindul felém.
A hold kereken kibújik,
elsétál a ház faláig,

meg-megáll, majd megpihen rajta.
Mögötte reszket a nagy kazal árnya.
De szép az este, ó, de szép!
Édes nyugalom terül szét,
elomlik lágyan, fátyolként borít be,
s a föld lassan belefolyik az égbe...
Szívem csordultig megtelik,
tele szívem érzéseit
szóval, énekkel ki nem fejezhetem,
csak belelehelem az éjbe: Istenem!

1949.VII.

A túlsó partra

„Ezzel otthagya őket, ismét hajóba szállt, és a túlsó partra ment.” (Mk 8,13)

A legtöbb dolognak van egy másik oldala. Ha bármi okból kifolyólag nem Amaradatsz ott, ahol vagy, van egy másik oldal, amely rád vár. Ezt tette Jézus, amikor az emberek a tó egyik partján nem fogadták az üzenetét – otthagya őket, hajóba szállt és átment a túlsó partra.

A másik oldal sohasem lesz olyan, mint az innenső, de kellemesen hathat a frissessége. És ha valaki nem jut el odáig, nem fogja megismerni annak a helynek az áldásait.

Azt is fel kell ismernünk, hogy a jelenlegi oldalon nincs meg mindenünk. A másik oldal kicsit más, de biztosan vannak dolgok, amelyek ott jobbak.

És ha készségesen fogadnak és úgy találod, hogy sikeres az otléted, örülni fogsz, hogy átmentél a másik oldalra.

Igazgyöngyök, 2015. május-június;
szerzők: Maurice és Andy Paine; fordító: Borzási Dávid.

Ifjúságok bemutatkozása

A BARÓTI IFI

Ifjúsági csoportunk kis létszámú, tíz-tizenkét tagból áll – különleges alkalmakkor persze többen vagyunk –, tizenhárom évestől huszonhárom évesig szinte minden korú tini és fiatal van közöttünk. A korkülönbség szokott kisebb-nagyobb problémát okozni, de mindig sikerül közös nevezőre jutni, és olyan tevékenységeket szervezni, amit mindenki kedvel. Sajnos tanév közben nem tud mindenki rendszeresen eljárni az ifikre: az egyetemisták, vagy akik dolgoznak.

Az ifiórákat szombat délutánonként tartjuk, legtöbbször a gyülekezet lelkipásztora, Győrfi Elek-Tóbiás vezetésével. Minden alkalom nagy-szerű lehetőség, hogy együtt dicsőítsük Istent énekekkel, imádságokkal és beszélgetésekkel, ezáltal erősödve hitben. Sok időt szánunk ifi- és gyülekezeti énekek tanulására (néha több szövegben is), amelyekkel az istentiszteleti alkalmakon versek és bizonyágtételek kíséretében az Urat szolgáljuk.

Az ifiórákon kívül néha összeülünk „csak úgy” egyet játszani, pingpongozni, filmet nézni, ilyenkor készí-

tünk vagy veszünk valami finomságot, amit aztán közben közösen fogyasztunk el. Az ilyen alkalmak nagyon áldottak, sok-sok nevetéssel, jókedvvel „fűszerezettek” és építő jellegűek.

Amikor alkalom adódik rá, lelkipásztorunkkal együtt a körzetben szolgálunk. Ilyenkor tapasztaljuk a Szentlélek vezetését, és hogy az Úr munkálkodik a kisebb gyülekezetekben is. Karácsonykor mindenki itthon

van, felkerekedünk és bejárjuk a várost más fiatalokkal együtt, és énekelve hirdetjük Jézus Krisztus evangéliumát. Talán ez az év legcsodálatosabb időszaka az ifink számára, mert ilyenkor még inkább megtapasztaljuk Alkotónk felülmúlhatatlan szeretetét és kegyelmét az életünkben, közösségünkben. Az Ő áldását kívánjuk a gyülekezetek fiataljaira!

GÁL SZILVIA

A SZILÁGYPERECSENI IFI

„Örvendezz, ifjú, a te ifjúságodban, és vidámitson meg szíved ifjúságod idején; élj szíved szerint, ahogy szemed jónak látja! De tudd meg, hogy mindezekért Isten megítél téged!” (Préd 12:1)

Sok szeretettel köszönt mindenkit a szilágyperecseni baptista ifjúság, vagy, ahogy mi szólítjuk magunkat: a „Perifit”). Általános jellemzőink: vidámak, természetkedvelők vagyunk, néha sajnos léhák is, de ugyanakkor komolyak is, amikor kell.

Ifjúságunknak kb. 65 tagja van, de az ifiken, szombaton és vasárnap este nyolc órától, maximum 25-en szoktunk lenni – egyetem, munkahely, vagy megtéretlenség miatt. Ha szép idő van, akkor gyakran kimegyünk a zöldbe pihenni, beszélgetni, játszani. ☺

ÁRRAL SZEMBEN, SZÉKELYFÖLDI IFI-TININAP

Május 16-án több mint száz fiatal és tini volt együtt a Hargita táborban; a Székelyföldi regionális ifi- és tininap az EMABISZ és a Székelyföldi VISZ közös szervezésében zajlott

A gyergyói fiatalok lelkes énekével kezdődött az áhítat. Szabó Szilárd lp., az ifiszövetség elnöke buzdított imára; „*Elfáradnak az ifjak... De akik az Úrban bíznak, erejük megújul*” – az Ézs 40,30-31-ből az Istennel való közösséget és a benne való bizalmat hangsúlyozta. A nap további részét külön vonulva, a korosztályokban folytatták a résztvevők.

A fiataloknak Győrfi Tóbiás lp. a 69. Zsoltár és Ezékiel 47 kapcsán beszélt arról, mit is jelent árral szemben haladni. Arra buzdította őket, hogy vallják meg bátran hitüket a világban, hiszen Isten megadja ehhez az erőt. Számos konkrét, a mai ifjúság számára aktuális kérdésre is kitért, amelyek megválaszolását a csoportbeszélgetésekben folytatták.

A tinik csoportjában Máté Imola ismerkedő játékokkal indított. Az előadásban Kui Eszter-Enikő pszichológus a tinik figyelmét szemléletes módon megragadva arról beszélt, hogy Krisztus oldalán nem csak győztesek, hanem igazán szeretve is lehetnek, függetlenül attól, hogy a világ vagy a többiek mit gondolnak és hogyan viszonyulnak hozzájuk: „*Mindezek ellenére, minden nehéz helyzetben mi vagyunk a győztesek! Sőt, még annál is többek – ő általa, aki szeretett bennünket*” (Róm 8:37).

A játékok, vetélkedők után a tini fiúknak Joó Zoltán táborigazgató tartott szemináriumot A barátság témájában, a tini lányoknak Józsa Anikó.

Az esti evangélizálón Józsa Attila-Zsolt lp hirdette az ígét. A Jn 14:1-4 alapján kifejtette: az az út, amelyen az Úr az övéit vezeti szembemegy a világgal, és arra hívta fel a fiatalokat, vizsgálják meg, azon a helyen tartózkodnak-e, amelyet Isten készített számukra. Szabó Szilárd lp. bizonyosságtételében azokról a dolgokról szólt, amelyek tinédzserkorában befolyásolták, és a Mt 7,24-27 alapján hang-

súlyozta: a Jézusnak való engedelmesség és a Vele való élet tarthat meg az élet viharaiiban.

Sok vidámsággal és élménnyel telt az ifi-tininap, hálás köszönet érte az Úrnak, és minden szolgáló vezetőnek. „Sok új dolgot hallottam, és még inkább felbuzdultam az árral szemben való úszásra is. Jó volt hallani a bizonyosságtételekben Isten átformáló erejéről, és újra átgondolni, hogy velem is mit tett Isten – hála érte.” (Pál Adél-Márta, Homoródszentmárton).

„Megérintettek a délutáni bizonyosságtételek, jó volt hallani, Isten hogyan munkálkodik mások életében, így egymás hite által épülhettünk.” (Károly Melánia, Nyárádszék).

A találkozók a szervezőket is megerősítette abban, hogy szeretetteljes befektetés által – figyelem, idő, energia – tudunk útjelző táblái, támaszai lenni az új generációknak, hogy ne távolodjanak, hanem inkább közelebb „sodródjanak” a Megváltóhoz. Reméljük, a résztvevők a következő alkalomra is eljönnek, amit Isten segítségével még az idénre, őszre tervezünk.

JÓZSA ANIKÓ, Nyárádszék

⇒ Az ifjúságunkat újabban három csoportra osztottuk, és minden alkalomra más-más csoport készül énekkel, játékkal, kajával, áhítattal, témával, az előadásokat lelkipásztorunk tartja.

Jelenleg generációváltáson esünk át, a legidősebbek a 22-23 év körüliek. Szoktunk szolgálni a gyülekezetben is énekekkel, bizonyosságtételekkel, szavalatokkal. Gyakran szervezünk különleges alkalmakat: sport, pizzázás, fagyizás; ritkábban még sor kerül kirándulásokra, röplabda bajnokságra, regionális konferenciára.

Szükségünk van nagyobb komolyságra az Úr iránt, ezért kérjük, imádkozzatok értünk és azért is, hogy akik távol vannak az Úrtól az ifinkból, azok is visszatérjenek, és együtt dicsérjük a Királyok Királyát, a mi Urunkat.

Az imának ereje van, kívánjuk, tapasztalja ezt meg minden hívő fiatal. Egy igeverssel szeretnénk zárni e rövid bemutatót és kívánjuk Isten áldását életetekre: „*Gyönyörködj az Úrban, és megadja szíved kéréseit! Hagyd az Úrra utadat, bizzál benne, mert ő munkálkodik*” (Zsolt 37:4-5)

BALLA PÉTER

Szilágybagoson április 30-án temettük özv. **Molnár Jánosné** (*Kasza Mária*) testvérnőt. Az alkalomra nagy sokaság gyűlt össze. Isten ígését Bándi Sándor, Eszes Zoltán, Boros József, Szabó Zsolt és Szekrényes Pál hirdette; az énekkar és a zenekar a kápolnánál és a sírnál is szolgált. Példás életű kedves testvérnőnk

hiányát sokáig fogjuk érezni. Kívánjuk, hogy az Úr pótolja a helyét a gyülekezetben, a gyászoló családnak pedig adjon vigasztalást. (*Szekrényes Pál*)

Gyermekei ekképpen emlékeztek meg édesanyjukról: Kasza Mária 1923-ban született Bályokon, hívő szülők hatodik gyermekeként. Tizenötévesen volt a bekerítkezése Ottományban, Kovács Lajos által. Házasságkötés révén került Szilágybagosra, 46 évet élt házasságban. Amíg férje az orosz fogságban volt, egyedül nevelte két kisfiukat. 27 évet élt özvegységben. Harminc éven át hűségesen végezte az imaház gondozását, emellett szolgált énekléssel, versmondással, a közönségek harmóniummal való kísérésével. Hitéletét jellemezte a bűnnel való meg nem alkuvás, a tiszta és erkölcsös élet. Önzetlen szeretete kiáradt a 12 gyermekre (akik közül Irénke három, Mihály 68 évesen hunyt el), vejeire, menyeeire, 36 unokájára, 55 dédunokájára és az ükonokára. Élete alkonnyán még több időt szentelt az ige olvasására, imádkozásra-éneklésre. Emlékünkben megőrizzük utolsó kedves mosolyát is, amely arról tanúskodott, hogy győztesként megérkezett a gyöngykapuhoz, és belépett az örök dicső hazába.

Bákai Berta számára, 88 földi év után, április 25-én este hangzott a hazahívó szó. A temetési istentiszteleten Gergely Pál sámsoni lelkipásztor a Zsid 9:27-28 alapján hirdette Isten ígését, a temetőkerben 2Kor 5:10-ből szolt az üzenet. Testvérnőnk 1926. szeptember 12-én született Szilágypercseben, Bákai Gergely és Ilona legkisebb gyermekeként. Testvérei voltak: Gergely, Miklós, Erzsébet, Vilma és Katalin. Édesapjuk korán meghalt, a családot ezt követően is megpróbáltatások érték. Fiatalon hozott döntést az Úr követése mellett, és hitében mindvégig hűségesen kitartott. Bekerítkezése '42-ben volt Nagyfaluban Kulcsár István körzeti munkás által. '48-ban kötött házasságot Bákai Józseffel, akivel 59 évet élt házasságban, gyermekei: István és Sándor (István kicsi korában meghalt). Szerette az Urat, békés, szorgalmas életet élt, éveken át volt énekkari tag. Férje halálát követően, hét éve kezdődött a betegsége, amelyet türelemmel hordozott. Csalátagjai végig kitartó szeretettel gondozták, amelyért ő nagyon hálás volt. „Az Úr szemei előtt drága az ő kegyeseinek halála” (Zsolt 116:15). (*Borzási István*)

A szilágykerdi gyülekezet legidősebb testvérnőjét, a 85 éves **Lakatos Ilonát** szólította magához az Úr április 12-én. Testvérnőnk szerette az Urat és a házában való lakozást. Míg tehette, kitartóan járt a gyülekezetbe, és mindig könnyes szemmel imádkozott a családjáért, betegsége is gyakran kifejezte háláját Megváltójának. Temetésére április 15-én került sor, melyen Bándi Sándor helyi lelkipásztor szolt a vigasztalás ígését, az 1Tim 6:6-11 alapján. A sírnál ugyancsak Bándi testvér szolgált, hálaimát Szántó János testvér mondott. Jelen volt és szolgált a gyülekezet énekkara és fúvókara. Fájdalommal a szívünkben, de Isten akarataiban megnyu-

godva búcsúzzunk testvérnőnkől, remélve a boldog találkozást. Isten vigasztalja a gyászoló családot! (*Csáki Emőke*)

Május 27-én **id. Gál Gyula** testvér temetésére gyűlt össze az Arad-belvárosi és a Kísszentmíklósi gyülekezet együtt érezve a gyászoló családdal. Testvérünk a 82 év alatt sok szép emléket hagyott, versmondó tehetségével sokakat megörvendeztetett. Egy rövidebb betegségből szólította hirtelen magához az Úr. Népés család és sok hallgató igyekezett jelenlétével kifejezni szeretetét. A kápolnánál, a 2Kir 20:1 alapján, a „rendeld el házadat, mert meghalsz” gondolat mintegy figyelmeztetés hangzott el Simon András lp. részéről. Ugyanezt a témát román nyelven folytatta Oti Tipei lp. testvér.

A nyitott sírnál Sallai Jakab lp. a Fil 1:21 szerint szolt az igazi nyereségről, majd Boros Gyula lp., a 23. Zsoltárból merítve, bátorította a gyászoló családot. Az összevont énekkar és a zenekar szép zeneszámokkal dicsőítette az Urat.

Testvérünk Szilágykerden született, a '70-es években költözött családjával Aradra, most a szülőföldjéről is szép számban eljöttek rokonok, együtt sírni a sírókkal. Istenünk vigasztalását kívánjuk a gyászoló család részére. (*Simon András*)

Diószegen, május 8-án kísértük el **Fehér Sándort**, aki 66 földi évet kapott teremőjétől. Szeretteit és minket is váratlanul ért testvérünk halála. Ennek előtte, egy baleset következtében Isten megszólította, vallomása szerint ezzel kapott még egy esélyt Istentől a helyreállásra; a lehetőséget megragadva, elkészülve távozatott. A nagyszámú hallgatóság előtt Papp Dezső lp. a 103. Zsoltárból hirdetett ígét, Kiss Zoltán lp. a 2Kor 5,10-ből román nyelven, a sírnál pedig az 1 Kor 15,53-57 alapján, imával szolgált Zsisku Lajos ny. lp. A temetésén lelket felemelően közreműködött a helyi énekkar és a Deo Glória (Nagyvárad-Emánuel) énekcsoport. Az Úr vigasztalja meg a gyászoló özvegyet és családot. (*K.Z.*)

A szilágynagyfalui gyülekezet leghűségesebb látogatójától, **Deák Lajostól** (86) búcsúzott június 9-én. Temetésén szép idő volt, sokan eljöttek részvételét nyilvánítani. A kápolnánál Szekrényes Pál korábbi nagyfalui lelkipásztor a Zsid 12:14 tanácsát adta át magyar nyelven, majd románul a Mt 16:26 alapján figyelmeztetett. Vass György tv. Szászrégenből nagy átéléssel tett bizonyosságot saját versével. A sírnál Nagy István lp. a Zsolt 90:1-12-ből szolt; ének és zeneszámokkal a helyi gyülekezet ének- és fúvókara szolgált.

Testvérünket segítőkész, humoros szomszédként ismertem meg ezelőtt négy éve. Idős kora ellenére sokat dolgozott az imaház padjainak az elkészítésénél, helyet adva saját udvarán és lakásában az asztalos munkásoknak. Isten megadta sokat hangoztatott kérését, hogy ne szoruljon gondozásra, pedig leánya és veje a rendelkezésére álltak. Halála előtti napon az asztalos gépeken dolgozott, másnap reggel, június 6-án szép csendben elment... 1929. február 10-én született Deák György és Mária második gyermekeként. '46. augusztus 18-án történt a bekerítkezése Cserepka János által. '56. december 5-én vette feleségül Tökölyi Juliannát, 44 évet éltek házasságban, két gyermekkel áldotta meg őket Isten, Jucival és Lajossal. Isten erősítse a hátramaradottakat! (*Nagy István*)

Zágoni Jenő (1937–2015)

Zágoni Jenő testvérünk temetése május 19-én volt Újpesten (Mo.), a Megyeri úti temetőben. Mészáros Kornél lelkipásztornak, a baptista egyház főtitkárának imádsága nyitotta meg a temetési szertartást, majd közösen imádkoztunk az énekíró szavával: „*Uram, ó, add, ha vándor utam,/ Majd véget ér itt e borúban,/ Elérjek Hozzád, /Te fényes orcád / Hadd lássam én!*”

A testvérünk életútját bemutató nekrológot (Megbecsülte magyarságát) Szommer Hajnalka, a Teológiai Akadémia könyvtárosa olvasta fel, majd Isten ígését Újvári Ferenc, Zágoni testvér korábbi lelkipásztora hirdette a Zsidókhoz írt levél 13. része (*Nincs itt maradandó városunk*) és a Filippi levél 3. része (*A mennyben van polgárjogunk*) alapján. „Jenő testvérünk, mint a Székelyföld szülötte, éppúgy gyökerezett magyarságában, mint baptista hitében. Fontos volt számára a földi haza, a Kárpát-medence magyarsága, de tudta, hogy a földi hazán túl létezik

egy ország, amelyet szívünkben hordozhatunk, ahová teljes befogadást nyerhetünk, mert ebbe a hazába Krisztus hívta meg őt, és szerzett neki is polgárjogot” – hangzott az igehirdetés. Újvári tv. idézte Tamási Áront és Márai Sándort is, aki arról írt, hogy a földi haza igazán nem ad semmit, de az az otthon, amelyet Krisztus készített számunkra, az örökké megmarad. Ezt az otthont azért készítette Isten, hogy örökké vele legyünk.

A sírnál ismét ének hangzott fel: „*Hadd menjek Istenem, mindig feléd*”. A hantolásnál sokan vettük körbe a sírt, ahol Mészáros Kornél tv. mondott ígéket, majd Papp Szabolcs, a Békehírnök tördelőszerkesztője, Zágoni testvér munkatársa imádkozott. A temetés végén az újpesti gyülekezet presbitere, Marosi Nagy Lajos tv. köszöntö meg imádságban Zágoni testvér életét, munkáját, és Isten őrző kegyelmét kérte a Zágoni család életére. (M.N.L.)

(Hazai történelmünk megemlékezése a záróoldalon.)

Május 11-én, hétfő délben kísérte utolsó útjára **Crișan György** karmestert a Nagyvárad-belvárosi gyülekezet és az ének-zenekar. A gyászistentiszteleten Simon József lp. a 90. Zsoltárt idézte: „*Te visszatérted a halandót a porba...*” Lelkipásztorunk figyelmeztetett: az élet rövid, kezünk munkáját állandóvá Ő teheti, amiképpen kórusunk énekelte: „*Egy megmarad, mit Jézusért tettél!*”.

Giorgiov Adrián lp. az 1Kor 15:51-58 alapján román nyelven szólt, hangsúlyozva: a zenén keresztül, Isten országáért Gyszi bácsi sokat munkálkodott. A sírnál Horváth Ferenc lp. (Melbourne, Ausztrália) mondott imát, majd Bányai János lp. az 1Thessz 4:14-17 alapján hirdette a feltámadás reménységét. A gyászistentiszteletet Simon József lp. zárta imával. A gyülekezet énekkara az alkalomhoz illő, és a Crișan tv. által előzetesen kért és ajánlott énekekkel szolgált – Bokor Barnabás és Borbély Ferenc vezetésével.

Megyesi József ny. lp. mint régi szolgatárs és barát ismertette a nekrológot. Elhunyt testvérünk 1934. május 30-án született az Arad megyei Szentleányfalván. A '30-as évek végén költöztek Aradra, ott végezte iskoláit. Az aradi baptista gyülekezet a háború után ('46. körül) karmester nélkül maradt, Crisan testvért kérte fel a vezetőség a karvezetés szolgálatára, így lett 14-15 évesen karvezető. Hogy a feladatnak megfeleljen, elkezdett komolyabban zenét tanulni. 1954-ben, bizonyoságot téve Krisztusban vetett hitéről, alámerítkezett Megyesi József tv. által. Az énekkar mellett megalakítják a pengetős zenekart és egy vonózenekart is. Időközben megnősült, felesége, hűséges segítőtársa Adorjáni Lidia lett. Házasságukat Isten egy fiúgyermekkel áldotta meg. 1970-ben Nagyváradra költöztek.

Zenei képességét a nagyvárad-i gyülekezetben is gyümölcsözőteti szép eredménnyel. Számos, kedves melódiájú, lelki szövegű énekkel gazdagította az együttes műsorát, amelyek Isten dicsőségére és a gyülekezet örömeire szolgáltak. Az angolszász eredetű énekek mellett a román baptisták énekeiből is merített.

Munkásságában külön színfoltot jelentett, hogy pengetős zenekarokat alapított Nagyváradon és néhány közeli gyülekezetben is, amely szép és hasznos kezdeményezés volt: a gyerekek és fiatalok kottaismeretét gyarapította, valamint gazdagította a gyülekezetek zenei életét is. Jelentős a zongorahangolói, valamint orgonaépítő és javító munkássága is. Több évtizedes munkásságának egyre gyengülő egészségi állapota vetett véget, néhány éve visszavonult a szolgálatból, 83 évesen hívta haza az Úr. Vigasztalja ez a tudat a megszorított szívűeket és mindnyájunkat, hogy lesz viszontlátás és találkozás a Bárány királyi széke előtt. (Bokor Barnabás)

Május 26-án kísértük utolsó földi útjára **Nagy Sándorné (Kazimira)** testvérnőnk, akinek az Úr 86 évet adott. A vigasztalás ígését a kápolnánál Simon József lp. hirdette a Róma 6,23 alapján. A sírnál Megyesi József ny. lp. az 1Móz 27,28-30-ból szólt Isten üzenetét. Mindkét igehirdetésnek fő mondanivalója volt, hogy a megtérni vágyó bűnösnek Isten kegyelmet ad és örök életet az Úr Jézus által. Az Úr adjon értelmet és bölcsességet minden jelenlévő számára, akik hallgatták Isten ígését, ezért imádkoztak Halász Ferenc és Sági János testvérek a sírnál. Nagyvárad-belvárosi gyülekezet ének-zenekarának tagjai ezúton kívánnak vigasztalódást a kedves férjnek, Sanyi bácsinak, aki hűséges és példás tagja volt az énekkarnak, mely az iránta, és a Jóatya iránti szeretetből végezte az éneklés szolgálatát a gyászistentiszteleten Bokor Barna és Borbély Ferenc vezetésével. (B.F.)

Szeretet - kiadja a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége

Elnök: Pardi Félix. Felelős szerkesztő: János Csaba. Szerkesztő-tördelőszerkesztő: Szilágyi László.

410050 ORADEA, Str.: Gen. H. M. Berthelot 5, ROMANIA. E-baptifon: 0735 500 009, e-mail: szeretettlap@gmail.com

A lap internetes változata a következő címen olvasható: www.magyarbaptista.com

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Nyomtatás: Imprimeria de Vest, Oradea. A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605

Zágoni Jenő testvérre emlékezünk

Munkásságának gyümölcseiből bőven juttatott nekünk is

A nevéhez fűződő tekintélyes számú kiadványt felsorakoztatva, a **Zágoni Jenő** testvért nem ismerő ember már a borítókról sugárzó üzenetekből is egyből kikövetkeztetheti: az alkotó, a szerkesztő nemzeti és lelki közösségének – a magyar baptista közösségnek – értékeit mélyen megbecsülő személy lehet.

És nem téved, aki ilyen megállapításra jut, mert Zágoni Jenőben olyan embert szerethettünk és tisztelhetünk – lelki családjunk tagjaként –, aki az isteni kegyelem történelmünkben megmutatkozó sokszínűségéről szóló, sokféle bizonyosságtételnek elkötelezett összegyűjtője és továbbítója volt.

Kovácsnán született 1937. február 12-én. A Székelyföld történelmi közegében nevelkedve erőteljes igazságérzettel és szülőföld iránti ragaszkodással itatódott át, ami azután is elevenen munkálkodott benne, hogy egészségügyi okokból, 1989-ben Magyarországra települt.

Élete legjelentősebb eseményének mindvégig a Jézus Krisztussal való személyes találkozást tartotta, amiről 1954-ben, Székelyudvarhelyen, bizonyosságot tett a bemelegítésben is.

Az ő Urát és a közösséget, a neki adott találatok szerint, könyves emberként szolgálta. Brassóban és Bukarestben folytatott könyvtártudományi és bibliográfusi tanulmányokat, majd könyvtáros lett Zabolán, aztán könyvtári szakfelügyelő, 1974-79 között pedig a Székely Nemzeti Múzeum könyvtárának és levéltárának vezetője.

1984-ben a Kriterion kiadónál megjelent, Kőrösi Csoma Sándor bibliográfiája című munkájában ismertté tette azt a tényt, hogy a nagy utazó több tudományos műve, közöttük a tibeti-angol szótár a William Carey-alapította baptista nyomdából került ki.

A Történelmi Bizottság tagjaként Zágoni Jenő 1997-ben lett a budapesti Baptista Levéltár igazgatója. Nagy szeretettel és szakértelemmel rendezte, és tette kutathatóvá a hosszú évtizedek alatt felgyűlt hatalmas anyagot. Folyamatosan írt és közölt, jelentősen hozzájárulva a magyar baptista közösség jó hírének terjedésében.

A baptisták az első világháborúban című kötet megjelenése után így nyilatkozott a *Háromszék* 2008. február 6-i számában Sylvester Lajos: (ha a második kötet is elkészül), „a magyar társadalom egyetlen szegmensének sem lesz ekkora terjedelmű és ilyen mélységű rálátása tagjainak évszázados áldozathozatalára.”

A néhai Kiss László tv. munkásságán alapuló Erdélyi Magyar Baptista Levéltár 2006-os megalakulásának hírével lelkesedéssel fogadta. Több doboznyi anyagot küldött saját gyűjteményéből és könyvtárából Nagyvá-

radra, és folyamatosan érdeklődött az erdélyi gyűjtések, kutatások felől.

Hálával emlékszem vissza azokra a napokra, 2007 őszén, a budapesti levéltárban bevezetett a dokumentumok rendszerezésének, tárolásának, feldolgozásának rejtelseibe. Alig látott már – leveleit diktálnia kellett, a hozzá érkező kéziratokat, cikkeket mással olvastatta fel.

Habár erdélyi közösségünk életében fizikailag nem tudott részt venni, mindvégig figyelemmel kísérte az itteni fejleményeket, a távolból történelmi adatok, bizonyosságtételek gyűjtésére buzdított, és munkásságának gyümölcseiből bőven juttatott nekünk is. Temetésére május 19-én került sor Újpesten. Életéért, munkásságáért meg tartó Istenünknek adunk hálát.

KISS LEHEL

HIRDETÉS

Aranymenyegző Cegőtelkén

Örömteli eseményre emlékeztünk a vasárnap délutáni istentisztelet keretében Cegőtelkén, május 17-én. Veres József testvér, a gyülekezet vezetője és felesége, Ibolyka néni 50 évvel ezelőtt kötöttek házasságot. Akkor még Istent nem ismerve indultak útnak, de 11 szép év után, mikor hozzájuk is eljutott Isten örömteli üzenete, átadták életüket Jézus Krisztusnak és a gyülekezet oszlopos tagjai lettek.

Több szeretetteljes köszöntés hangzott el az ünneplő gyülekezet részéről. A vendégek, a 128. Zsoltár alapján megemlékeztek arról, hogy

testvéreink házán áldás van, és bátorították az ünnepeket, a Jn 13:3-5 szerint, hogy továbbra is éljenek igazi, szolgáló életet.

Kelemen Sándor helyi lelkipásztor az Ézs 46:3-4 verseiből szolgált, kiemelve, hogy „*kicsoda a mi Istenünk*”, hogyan hordozza életünket már születésünk óta, és ez ősz korunkban sem fog változni, és, hogy Istennél van minden szabadítás.

Az ünnepi alkalmon a helyi fúvósor szolgálata sem maradt el. Isten áldását kívánjuk testvéreink életére, családjára továbbra is!

KELEMEN ANDREA, Beszterce